Bir zamanlar, ‘Bizim Kasaba’ adında şirin bir yer vardı. Bu kasabada Can adında, 9 yaşında bir çocuk yaşardı. Can, aslında çok iyi kalpliydi kendini bazen 'Garip' hissederdi. Okulda teneffüse çıktığında sanki kimse onu görmüyor, oyunlara çağırmıyordu. Bir gün okul bahçesinin en köşesine oturdu. İçinden, ‘Keşke herkes beni fark etse, keşke en güçlü ben olsam, herkes bana hayran olsa’ diye geçirdi. O sırada Can'ın içinde tuhaf bir his uyandı. Bu his, ‘Ben, ben, ben!’ diyen bencil bir sesti.
NotebookLM

Can, canı sıkkın bir şekilde eve dönerken, kasabanın kenarındaki o eski, büyük bahçenin önünden geçti. Bahçenin kapısında, beyaz sakallı, güler yüzlü ihtiyar bir Bahçıvan duruyordu.
Bahçıvan, Can'a gülümsedi: "Hoş geldin evlat. Sırtındaki yük çok ağır görünüyorsun."
Can şaşırdı, sırt çantasına baktı: "Ama çantam boş dede!"
Bahçıvan göz kırptı: "Sırt çantan değil, kalbin dolu. Orada 'Kimse beni sevmiyor' diye küsmüş bir Can var. Gel, sana bir sır vereyim."

NotebookLM

Bahçıvan, cebinden avuç içi kadar küçük, eski bir ayna çıkardı. Ama bu ayna çok tuhaftı. Yüzeyi kapkaraydı, paslanmış gibiydi. Kimse yüzünü göremiyordu.

‘Bu nedir?’ diye sordu Can.

‘Bu bir Gönül Aynasıdır,’ dedi Bahçıvan. ‘Şu an kapkara, çünkü senin içinde gıybet ve yalan tozları var. Eğer bu aynayı parlatabilirsen, dünyanın en büyük kahramanı olursun.’

‘Nasıl parlatacağım?’ dedi Can heyecanla.

‘Çok basit,’ dedi dede. ‘Sadece Doğruluk Çırasını yakman gerek. Şimdi git ve bu aynayı temizle.’

NotebookLM

Can aynayı alıp parka koştu. Orada sınıf arkadaşları toplanmış, Ali hakkında fısır fısır konuşuyorlardı. Can tam, ‘Evet, geçen gün de benim silgimi izinsiz aldı’ diyecekti ki, elindeki ayna bir anda ısındı ve simsiyah bir duman çıkardı! Can öksürmeye başladı. Anladı ki, başkası hakkında bilmeden konuşmak, insanın içini karartıyordu. Can sustu. ‘Hayır,’ dedi. ‘Ali kalemini almadı, ben gördüm, yere düşmüştü.’ O an duman dağıldı. Aynanın üzerindeki pasın minik bir parçası döküldü.
NotebookLM

Ertesi gün Can, izcilik kampına gitmişti. Öğretmenleri onlardan ormandan kamp ateşi için odun toplamalarını istedi.
Can'ın içindeki o bencil ses konuştu: "Kolay olanı al, çürük olsa da fark edilmez. Hızlıca bitirip övgüyü sen kap."
Ama Can, Bahçıvan Dede'nin sözünü hatırladı: "Bu kapıdan odunun eğrisi bile giremez."
Zor olsa da en düzgün, en sağlam odunları seçti. Diğerleri oyun oynarken o terledi ama işini "doğru" yaptı. Aynasına baktı; bir parça pas daha silinmişti!
NotebookLM

Öğle yemeği vakti gelmişti. Kampın en iri çocuğu Kurt, yemeğini evde unutmuş küçük bir çocuğun sandviçini zorla almaya çalışıyordu. Can, Kurt'un yanına gitti. Kavga etmek için değil. Kendi sandviçini ikiye böldü. "Bunu alabilirsin," dedi Kurt'a. “Onunkini bırak. Hepimize yetecek kadar var.” Kurt şaşırdı. Güç gösterisi yapacaktı ama Can’ın iyiliği karşısında utandı. Elini çekti.
NotebookLM

Olaydan sonra diğer çocuklar Can'ın etrafına toplandı. Can, eskiden olsa 'Gördünüz mü, ben ne kadar cesurum!' diye böbürlenirdi.
Ama artık biliyordu ki, 'Ben' demek insanı yalnızlaştırıyordu.
Arkadaşlarına döndü: 'Ben bir şey yapmadım. Biz, hepimiz arkadaşımızı koruduk. Birlikteyken daha güçlüyüz.'
Can 'Ben' yerine 'Biz' dediği anda, cebindeki ayna parıl parıl parlamaya başladı!
NotebookLM

Can koşa koşa Bahçıvan Dede'nin yanına gitti.
“Dede bak! Ayna parladı! Artık yüzümü görebileceğim!”
Bahçıvan Dede gülümsedi: "Bak bakalım, ne göreceksin?"
Can aynaya baktı. Ama aynada sadece kendi yüzünü.
“Dede, bu ayna bozuk mu? Herkes var içinde!”
“Hayır evlat," dedi Dede. “Sen artık ham değilsin,
piştin. Artık kendini sadece etten kemikten bir Can olarak
görmüyorsun. Sen, herkesi kendin gibi sevmeyi öğrendin."
NotebookLM

A Libre Baskerville

Ertesi gün okula gittiğinde Can artık kendini “Garip” hissetmiyordu. Çünkü o, insanlara küsmek yerine onlara selam veriyor, doğruyu söylüyor ve yardım ediyordu. Sınıfa girdiğinde herkes, “Günaydın Can!" dedi. Meğer Can, eskiden küskün olduğu için görünmezmiş. İnsanları sevince, herkes onu görmeye başlamıştı. Artık biliyordu ki; en güzel süs kıyafetler değil, insanın içindeki Doğruluk ışığıydı.

NotebookLM

Can, o günden sonra aynaya ihtiyaç duymadı.
Çünkü kaibi zaten bir ayna olmuştu.
Bahçıvan Dede'nin dediği gibi; Kavga etmek için gelmemişti bu okula, tanışmak ve sevmek için gelmişti.
Ve Can, 'Bizim Can' oldu. Mutlu ve doğru bir hayat sürdü.

Çocuğa Not:
Sen de bazen kendini yalnız hissedersen elini kalbine koy. Eğer doğruyu söyler, arkadaşlarınla paylaşırsan, senin de içinde parlayan bir ayna olduğunu göreceksin.